

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput XXX. Ostendit qua[n]ti referat intelligere ea quæ in oratione
petuntur. Declarat quoq[ue] hæc orationis Dominicæ verba, Sanctificetur
nomen tuum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

ad semestre tantum, id practiceris, fore, ut cum Dei favore & gratia, ad scopum prætensum pertingaris. Ecce, quam breui & exiguo tempore quã ingens lucrum referatur, quale videlicet est solidum arborum fundamentum iacere, ut, si ad magna quædam vos Dominus sustollere velle, aliquam ad hoc in vobis iam præparationem inueniat, nimirum vos apud se constitutas reperiendo. Porro Maiestas eius non permittat, ut à sacra eius præsentia nos vniquam tubducamus. Amen.

CAPVT XXX

OSTENDIT QUANTI REFERAT, INTELLIGERE QUÆ IN oratione petuntur. Declarat hæc orationis Dominicalis verba, Sanctificetur nomen tuum. Quæ orationi quietis applicat, & quid ea sit declarare incipit.

Videamus iam vltcrius, quomodo bonus præceptor noster longius progrediatur, & Patrem suum sanctum pro nobis interpellare incipiat: utile quippe & bonum cum primis est, id nos intelligere. Quis enim, quantumlibet stupidus & inconsideratus, si quid à viro aliquo graui & honorabili petere cupit, non prius apud se reputat & in animo proponit, quomodo eum, quod illi placeat, nec aliquod fastidium aut molestiam creet, alloquatur, adhæc, quidnam ab eo petiturus sit, & ad quid opus habeat eo quod postulat, præsertim si singulare quid & amplum petatur, quemadmodum nos bonus noster Iesus, ut petamus, edocet. Quod sanè, meo iudicio, imprimis notandum est. Non poteras vno rem totam Domine, verbo concludere, ac dicere. *Pater da nobis quidquid expedit, ac consentaneum est.* Etenim aliud præterea nihil dicendum videbatur, apud eum præsertim qui omnia tam benè ac perfectè intelligit. Hoc quidem, ò Sapiaentia æterna, satis erat, quantum ad te, & Patrem tuum cælestem spectat, & sic eum tu in horto Gerhsemani orasti. Tuam quidem voluntatem & timorem hinc cipatefaciebas, in ipsius tamen voluntatem penitus te resignabas. Nos verò, DOMINE mi, nos non ita resignatos esse, sicut tu in Patris tui voluntatem resignatus fuisti: ac propterea opus fuisse, ut singularia & particularia quædam peteremus; ut sic apud nosmetipsos in animo reputaremus, expediens ac conueniens nobis sit id quod postulamus, utque si minime id expedire videamus, petere desinamus. Eius namque conditionis sumus, ut, nisi quod petimus, nobis concedatur (idque propter liberum hoc arbitrium quod habemus) admitturi non simus, quæ Dominus nobis daturus

Nisi detur nobis quod petimus, datus à Domino contemni non sumus.

daturus

est. Nam tamen si hoc longè optimum sit, nisi tamen promptam acceptam in manu (ita dicam) pecuniam videamus, numquam nos locupletandos arbitramur.

*Defectus si
dei quam
noxius.*

Quam, o Deus bone, noxiam est, ita torpidam & soporatum quoque ad unum, quam quoad alterum, fidem nos habere, ut non satis diligamus, quam certò nos aut pœnæ, aut præmia post hanc vitam mereamur. Hac de causa consultum in primis est, carissimæ, vos intelligere, quatenus oratione Dominica petatis, ut, si quidem pater æternus id vobis concedat, id illi deinde in faciem non reprojiciatis; & semper serio vobiscum tractare quidnam petatis, & num, quod petitis, vobis expediat, si vero id vobis expedire comperiatis, minimè petere; sed orare, ut Maiestas ipsius illuminare dignetur, eo quod cæci sumus, & præ naufragis aëre ac cibis, qui vitæ nobis dare, eos verò appetamus qui præsentissimum meritum, & cheu, quam periculosum, quamque semper duraturum meritum! adferre nati sunt. Docet ergo nos bonus Iesus ut hæc verba dicamus quibus tale nobis regnum aduenire petimus. *Sanctificetur nomen tuum, fiat regnum tuum.*

*Cogitandum
num quod
petimus, no-
bis propriū
sit.*

Iam, quæso, carissimæ, eximiam præceptoris nostri sapientiam considerate. Equidem hic mecum perpendo, & bonum sanè nos se habere, quid per hoc regnum petamus. Ut ergo Maiestas eius videatur posse nos sanctum hoc Patris æterni nomen sanctificare, aut glorificare iuxta paruum & exiguum illud quod ipsi possumus, ita quidem ut hoc tibi par est, faciamus, nisi Maiestas ipsius aliunde quoad hoc nobis præstaret, suum scilicet nobis regnum hic dando, hinc bonus noster Iesus alteri coniunxit & combinavit. Quocirca carissimæ, ut id quod petimus intelligamus, quantique referat importunè & efflictim id petere, nec præstare quodcumque possumus ad placendum & satisfaciendum quo hoc nobis dandum est; hoc loco vobis exponere & dicere volo hanc circa rem ipsa intelligam, quod si vobis displiceat, nec ad gustandum vos alias à vobis ipsis considerationes procudite; ad hoc quippe Magister noster licentiam & copiam dabit, dummodo nos in omni Sanctæ Matris Ecclesiæ iudicio ac sententiæ (uti ipsa numquam nobis) subiiciamus, imò ne hæc quidem ipsa antè vobis legenda dabo, quæ vix horum periti & intelligentes, ea inspexerint & probarint.

*Quid per
regnum hoc
postulemus.*

*S. Mater
semper se
Ecclesiæ in
iudicio subij-
cit.*

*Magnum
est bonum
regnum ca-
lorum habere.*

Iam igitur summum bonum, quod in regno caelorum multum sterile videtur (ut alia per multa præteream) est, iam tum omnia quæ & mundi huius sunt, nullo in pretio habere, sed adhuc gaudium quædam ex eo resultans quod omnes gaudeant; ac perpetua quædam & ingens satisfactio in semetipso, eò quod Deum ab omnibus mortalibus sanctificari, laudari, ac sanctum eius nomen benedicere

S.
Theresia

Opera

IN VII
LIBRIS

me verò eum per peccata offendi, ab vniuersis demum hominibus amari videat; imò & hæc ipsa anima nõ aliã sese re occupat, quã eo amãdo; neq; verò eum potest non amare, q̄ eum cognoscat. Et sic eũ hoc in mundo amaremus; esto non ea perfectione, nec eadem in essentia, saltem longè eminentiore & excellentiore quam modò amamus, ratione eum diligere, si eum nossemus. Videor mihi hĩc velle dicere, nos, ad hanc petitionẽ bene petendam, & vocaliter vti oportet orandũ, instar Angelorũ esse debere. Hoc quidem diuinus Præceptor noster, vt faceremus, cuperet, cum tam eximiam & sublimem nos petitionem petere iubeat. hoc saltem ante omnia constat, illũ nobis non iniungere vt quæ impossibilia sunt petamus. Et cur obsecro, impossibile foret, vt, mediante Dei gratiã, anima in hoc exilio constituta, ad hoc perueniat, quamquam non eã perfectione quã perueniunt eã, quæ iam hoc corporis ergastulo solutæ sunt: nã nauigamus hic procellosũ mare, & adhuc in via hac sumus. Verũ aliqua subinde occurrunt tempora, quibus ipsos iam de via defatigatos, Dominus ad quamdam potentiarum tranquillitatem, & animæ quietem ac serenitatem perducit: nam, velut per signa quædam, manifestè ipsis patefacit, quomodo sapiat id quod datur ijs quos regni sui iam participes facit; ijs autem quibus id hĩc sic datur sicut hoc ipsi petimus, arrhas & pignora quædam dat, vt per eas in spem magnam veniant, aliquando in æternum fruendi & possidendi id, quod hĩc non nisi per modum forbitunculæ propinatur.

Sanè nisi vereretur, ne me de contemplatione hĩc agere diceretis; valde opportunus hac in petitione locus foret, non nihil de puræ contemplationis principiis loquendi, quæ ab eam iam possidentibus, oratio quietis nominatur. Sed quia (vti antè dixi) de oratione vocali hĩc tracto; hinc vnum cum altero non rectè quadrare nec coincidere videbitur. Equidem hoc dici non patiar; scio enim id extra propositum nõ esse, ignoscite proinde mihi, quia omnimodis id dicere cupio: scio enim multos (quemadmodum iam antè dictum est) dum vocaliter orant, à Domino postea, ad sublimem quamdam contemplationem sustolli, vt tamen ipsi quomodo id fiat minimè intelligant. Vnde ita sedulò & studiosè vos commoneo, carissimæ, vt orationes vestras vocales rectè decurrere quàm diligentissimè curetis.

Equidem quamdam personam noui, quæ nullum vniquam orationis genus tenere potuit, quàm vocalem solam; & hanc cum teneret, tenebat omnia; imò cum vocaliter nõ orabat, ita intellectus eius, velut equus laxatis habenis & effrenis ferebatur, vt id ipsa ferre non posset. Sed faxit Deus, vt quotquot sumus, in mentali nostra ipsam imitari possemus. Nã aliquot orationum Dominicalium, quas ad effusiones singulas Redemptoris

*Deus inter-
dũ in quiete
eius animæ
collocat,
quæ amplius
non possunt
esse sunt.
Arrha frui-
tionis æter-
na Dei.*

*Oratio qui-
etis est ini-
tium puræ
contemplati-
onis.*

*Quadam
persona semi-
per orans
vocaliter ad
sublimem e-
uectus fuit
contemplatio-
nem.*

S. M. Teresa Opera.

o

ptoris

Patris nostri Christi recitabat, & aliquot aliarum etiam precum recitari duas, aut tres etiam, horas impendebat. Quadam die me adhibere de anxia & afflictâ, quod mentali orationi ac contemplationi ratione posset insistere, sed dumtaxat vocaliter orare. Petii itaque etiam quidam vocaliter legeret: & comperi illam, in reera dum suam Dominicam orationem decurreret, puram contemplationem tenere, a Domino sustolli ut secum per unionem coniungeretur. Quod vel eius vita modo & operibus satis colligere erat; nam & sanctè & laudabiliter eam instituebat. Unde & Dominum magnificauit, & suam hanc orationem vocalem inuidi. Hoc si verum sit (vix reuera est) nati sibi qui contemplatiuorum inimici sunt, persuadere, prout in ea se liberos esse, si modò orationes, vocales prout eas par est recitare (cum munda videlicet conscientia) recitent.

CAPVT XXXI.

EANDEM PROSEQUITVR MATERIAM, AC DECLARAT quid oratio quietis sit; & ipsam tenentibus quadam documenta & monita prescribit; quod sane caput notatum dignum est.

VOlo ergo, carissimæ, hanc orationem quietis pluribus & vobis in præfens vobis declarare, prout eam vel ab alijs exponi vel Dominus mihi eam declarare dignatus est, & vel idèd horum ut vobis ipsam possem explicare. in qua Dominus apertè videtur intendere significare, petitionem nostram se exaudisse; & iam tum in mundo suum nobis regnum dare incipit, ut eum sedulò verequidem demus, & sanctificemus, operam quoque demus, ut etiam quotquot sunt homines id ipsum faciant. quod tum supernaturale est, & quod nullâ demum adhibita diligentia nostrâ ipsi possemus accipere. Per eam namque anima seipsa, vel potius ipse Dominus suam præsentiam, (quemadmodum iustum Simeonem obtinente dimisit) in pace constituit; omnes namque potentie hinc extirpantur & tranquillantur. Anima quippe modo, quodâ ab intelligentia qui per exteriores sensus comparatur, valdè diuerso intelligitur, sed satis iam vicinam ac iuxta eum esse, adèd ut, si vel paulo vicinior accesserit, vnum quid cum eo per unionem futurum sit. Nunc deo id sit, quod eum corporis aut animæ oculis videat: nec iustus ille Simeon aliud aut plus videbat, quàm gloriosum puellum pauperulum: nam si ad fascias & pannos quibus imbrat

Oratio quietis quid supernaturale est, & ipsam ipsi per nos acquirere non possumus. Describitur oratio quietis. Quomodo Simeon iustus Dominum videt

S.
Theresia

Opera

IN XII

106